

En kortfattad beskrivning ges av säkerhetspolitikens formella förutsättning, underrättelsesläget och C-stridsmedlens egenskaper.

Ett underlag för etisk och rättslig värdering ges i form av en beskrivning av direkt verkan på individen och verkan i stort och en redogörelse för internationella avtal, lagar och det internationellt rättsliga läget. Det konstateras att verkan på individen i form av individens lidande är svårt att uttrycka men att inget framkommit, som visar att individen direkt vållas större lidande av C-stridsmedel än av andra stridsmedel.

Verkan i stort av nervgas mot oskyddad och koncentrerad population är mycket stor. Det påpekas, att i frågan om svenskt innehav av C-stridsmedel ej är en enkel ja-nej-fråga utan att olika nyanserade beslut kan fattas. Genèvekonventionen kan förbättras genom att fler länder undertecknar den och genom att texten i avtalet göres entydigare. Dessutom kan kanske stegvisa nedrustningsåtgärder och till och med förbud mot innehav av C-stridsmedel åstadkoms genom speciella avtal. De två senare leden skulle sannolikt kräva inspektion. Kontroll - inspektionsfrågan diskuteras. Det påpekas, att det är rimligt att överväga nedrustning av C-skyddet först sedan nedrustningsfrågan beträffande stridsmedlen är löst.

C-skyddets utformning baseras på skyddets komponenter och de skyddade enheternas uppgifter. Sambandet mellan avsikten med skyddet och enheternas uppgifter preciseras i form av sambandet mellan krävd aktivitet av enheten och för aktiviteten lägsta erforderliga skyddsutrustning. För enheter med uppgift att utföra flera olika aktiviteter visas vilken aktivitet, som kräver mest skydd och som därigenom blir dimensionerade skyddet.

Avslutningsvis ges exempel på tänkbara svenska handlingslinjer vid uppbyggandet av ett differentierat C-skydd.